

Utan säkerhet, utan visshet. *Skjuta o.* — 3) Utan tillräckligt skydd för person och egendom. *I Australien lever man ganska o.*

OSÄLJBAR, a. 2. Som ej kan säljas.

OSÄLL, a. 2. Se *Osälig, Olycklig. De o-as boningar*, helvetet. — *Osällhet*, f. 3. — *Osällt*, adv.

OSÄMJA, f. 1. Se *Oenighet*.

OSÖKT, a. 1. 1) Ej eftersökt. *En o. anledning.* — *Syn.* Naturlig. — 2) Ej sökt, ej tvungen. *O. stil, pyrdlighet.* — *Syn.* Se *Okonstlad.* — *Osökthet*, f. 3.

OTACK, m. sing. Se *Otacksamhet. Löna med o. Få o. igen.*

OTACKAD, a. 2. (fam.) Utan att tackas. *Den oombedd hjälper, går o. bort.*

OTACKSAM, a. 2. 1) Ej tacksam. *Visa sig o. emot någon. En o. människa. O-t hjerta.* Brukas äfven stundom substantivt, t. ex.: *Den o-me!* — *Syn.* Oerkännsam. — 2) Säges äfv. om det, hvars nytta, framgång, frukt ej svarar emot derpå använd kostnad, möda. *O. jord. O-tyrke. O-t arbete*, hvaraf man ej har någon fördel eller glädje. *O-t ämne*, ej gynnsamt för utveckling af snille, talang; sådant som ej kan gifva idéer.

OTACKSAMHET, f. 3. Brist på tacksamhet. *O. är bevis på en låg själ.*

OTACKSAMT, adv. På ett otacksamt sätt, med otacksamhet. *Uppföra sig o. emot någon.*

OTADLIG, a. 2. Se *Okländerlig*.

OTALIG, a. 2. Se *Oräknelig. O. mängd.* — *Otalighet*, f. 3. — *Otaligt*, adv.

OTALT (-'), a. n. I uttrycket: *Hafva o.*, hafva något att säga, t. ex.: *Han har mycket o.*, har ännu mycket att säga. *Jag har något o. med er*, har något att förebrå er, en tillrättvisning o. s. v. att gifva er. *Jag har intet o. med honom*, har med honom intet att skaffa.

OTAMDHET, f. 3. (föga brukl.) Vildhet, oregerlighet.

OTERA, v. a. 1. (pop.) Orena. — *O. sig*, v. r. Orena sig.

OTERIG, a. 2. (pop.; isl. *Otierugr*) Oren, osnygg.

OTERIGHET, f. 3. (pop.) Orenhet.

OTERING, m. 2. (pop.) Se *Fuling*.

OTID, òit'd, m. sing. *I o.*, i oläglig tid, på obehörig, opassande tid, för bittida. *Komma i o. OTIDIG, a. 2. 1)* Som sker, göres, säges, visas i otid; som ej är på sitt ställe, otillbörlig, opassande. *O. nyfikenhet, fathet. O-t skämt. O-t nit.* — 2) (både om sak och person) Oförskämd, ovetig. *Vara o. emot någon. O-a ord.* — *Syn.* Se *Oförskämd*.

OTIDIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara otidig. — 2) Otidigt ord, yttrande, otidigt uppförande. *Säga o-er. Bemöta någon med o.* — *Syn.* Oförskämdhet, Ovet.

OTIDIGT, adv. På otidigt sätt. *Uppföra sig o. emot någon.*

OTILLBÖRLIG, a. 2. Ej tillbörlig. *En o. anmärkning.* — *Syn.* Se *Obehörig, Obillig*.

OTILLBÖRLIGEN, adv. Se *Otillbörligt*.

OTILLBÖRLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara otillbörlig. *En anmärknings o.* — *Syn.* Se *Obehörighet*. — 2) Otillbörligt ord, yttrande, otillbörlig handling. — *Syn.* Se *Oskicklighet*, 3.

OTILLBÖRLIGT, adv. På otillbörligt, opassande sätt. *Uppföra sig o. emot någon.* — *Syn.* Se *Oskickligt*.

OTILLGÄNGLIG, a. 2. 1) Ej tillgänglig. *O-t pass. O. ort.* — 2) Som ej gerna inlåter sig i

samtal med andra, ej umgängsam. *En o. menniska.* — *Otillgänglighet*, f. 3.

OTILLRÄCKLIG, a. 2. Ej tillräcklig. *Ell o-t anslag.* — *Otillräcklighet*, f. 3. — *Otillräckligen o. Otillräckligt*, adv.

OTILLSTÄNDIG, a. 2. Ej tillständig, ej tillbörlig. *O-t uppförande. O. frihet.* — *Syn.* Se *Obehörig*.

OTILLSTÄNDIGHET, f. 3. Se *Otillbörlighet*.

OTILLSTÄNDIGT, adv. På ett otillständigt sätt. — *Syn.* Obehörigt, Otillbörligt, Oskickligt.

OTILLÅTEN, a. 2. neutr. — *et.* Ej tillåten. *Taga sig en o. frihet.* — *Syn.* Se *Otillåtlig*.

OTILLÅTLIG, a. 2. Som ej kan tillåtas, ej tillåten. *Det är o-t att spatsera här.* — *Syn.* Otillåten, Oloflig, Förbjuden. — *Otillåtlighet*, f. 3. — *Otillåtligen ell. Otillåtligt*, adv.

OTING, n. 3. Hvad som i verkligheten icke finnes eller kan finnas; hvad som strider emot förnuftet.

OTJENLIG, a. 2. Ej tjenlig, ej nyttig, ej lämplig. *O. föda. O-t råd, medel.* — *Syn.* Onyttig, Ogagnelig, Ofördelaktig, Olämplig, Skadlig, Menlig, Förderlig, Osund, Ohelsosam. — *Otjenlighet*, f. 3. — *Otjenligt*, adv.

OTJENST, f. 3. Dålig tjänst: handling, som ådrager en annan någon mindre betydlig skada, förtret, obehag. *Göra någon en o.*

OTJENSTAKTIG, a. 2. Ej tjenstaktig. — *Otjenstaktighet*, f. 3. — *Otjenstaktigt*, adv.

OTREFLIG, a. 2. Ej treflig. *En o. menniska. O. ort. O-t sällskap. O-t göra.* — *Syn.* Se *Obehaglig.* — *Otreflighet*, f. 3. — *Otrefligt*, adv. [Otriflig.]

OTRO, f. sing. 1) Frånvaro af tro på en sak. *Med o. afhöra en berättelse*, utan att tro den. *Han är svår att bringa från sin o. i detta ämne.* — *Syn.* Otrogenhet. — 2) (i religiös mening) Frånvaro af tro på religionens sanningar. *Tron och o-n.* — 3) Se *Otrohet*.

OTROGEN, a. 2. neutr. — *et.* 1) Som ej tror på en sak. *Han försäkrar mig, att det så förhåller sig; men jag är och förblir o.* — 2) (i religiös mening) Som ej tror på religionens sanningar. Brukas för denna bem. mest substantivt, t. ex.: *En o., de o-gne.* — 3) Som bryter emot utlofvad trohet. *O-gna vänner. Vara sin älskarinna o. En o. tjänare.*

OTROHET, f. 3. 1) Brist på trohet. *En tjänares, en väns, en älskarinnas o.* — *Syn.* Otro. — 2) Handling, hvarigenom man bryter emot den trohet, man är någon skyldig. *Begå en o.*

OTROLIG, a. 2. 1) Som man ej kan sätta tro till. *En o. uppgift.* — *Syn.* Se *Osannolik.* — 2) Utomordentlig. *En o. mängd.* — *Syn.* Se *Stor*.

OTROLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara otrolig. *En berättelses o.* — *Syn.* Osannolikhet.

OTROLIGT, adv. Utomordentligt. *O. stor.*

OTRYGG, a. 2. Ej trygg, ej säker, ej lugn. *O. uppsyn, min. blick.* — *Syn.* Osäker. — *Otrygghet*, f. 3. — *Otryggt*, adv.

OTRÄNGD, a. 2. *I o-t mål*, utan nödvändighet, onödigtvis.

OTRÖSTLIG, a. 2. Som ej låter trösta sig. *Vara o. öfver något.* — *Syn.* Tröstlös, Öfvergifven, Förtviffad. — *Otröstlighet*, f. 3. — *Otröstligt*, adv.

OTRÖTTLIG, a. 2. Se *Outröttlig*.

OTTA (öppet o), se *Åtta*.